

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 16527/2555

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นายสุเมธหรือสิทธิการหรือเอ็กส์ หรือสุทธิกรหรือสุทธิพร ถ้า
สุวรรณจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 391, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 91,
ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 278, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 358, ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 364, ป.อ.
มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 52, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 296, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 94

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยขับรถยนต์กระบะชนรถจักรยานยนต์สายตรวจที่จอดขวางอยู่ก็เพื่อต้องการเปิดทาง
หลบหนีการจับกุม ซึ่งจำเลยย่อมเล็งเห็นผลได้ว่าอาจทำให้ผู้เสียหายที่ 3 ที่ยืนอยู่บริเวณที่
รถจักรยานยนต์ดังกล่าวจอดได้รับบาดเจ็บได้ จึงมีเจตนาทำร้ายผู้เสียหายที่ 3 เมื่อผลการ
ตรวจร่างกายผู้เสียหายที่ 3 คงมีอาการปวดแสบปวดคัน 2 ข้าง และปวดขาข้างขวาถึงเท้า รักษาให้หาย
ภายใน 7 วัน หากไม่มีโรคแทรกซ้อนตามผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ ซึ่งอาการ
ดังกล่าวยังถือไม่ได้ว่าผู้เสียหายที่ 3 ได้รับอันตรายแก่กาย การกระทำของจำเลยจึงมีความผิดฐาน
ใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายตาม ป.อ. มาตรา 391 และความผิด
ดังกล่าวก็เป็นความผิดอย่างหนึ่งที่รวมอยู่ในความผิดฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการ
ตามหน้าที่ตามฟ้องซึ่งมีโทษเบากว่า ศาลย่อมลงโทษความผิดฐานนี้ตามที่พิจารณาได้ความได้ตาม
ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคท้าย ประกอบมาตรา 215 และ 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 80, 91, 92, 278, 289, 358,
362, 364, 365 ริมของกลาง นับโทษจำเลยต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่
3832/2544 ของศาลจังหวัดนนทบุรี และเพิ่มโทษจำเลยตามกฎหมาย จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับ
ว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษต่อและขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้น
พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 278, 365 (3) ประกอบมาตรา
364, 358, 289 (2) ประกอบมาตรา 80 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน
ลงโทษทุกกรรม เป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำ
อนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีโดยใช้กำลังประทุษร้าย จำคุก 1 ปี ฐานบุกรุกเคหสถานในเวลา
กลางคืน จำคุก 1 ปี ฐานทำให้เสียทรัพย์ จำคุก 6 เดือน และฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่ง
กระทำการตามหน้าที่ จำคุกตลอดชีวิตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 52 (1) เพิ่มโทษกระทง
ละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ฐานกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้า
ปีโดยใช้กำลังประทุษร้ายเป็นจำคุก 1 ปี 4 เดือน ฐานบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืนเป็นจำคุก 1
ปี 4 เดือน ฐานทำให้เสียทรัพย์เป็นจำคุก 8 เดือน แต่สำหรับความผิดฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงาน
ซึ่งกระทำการตามหน้าที่เมื่อศาลวางโทษจำคุกตลอดชีวิตแล้ว จึงไม่อาจเพิ่มโทษจำเลยสำหรับ
ความผิดฐานนี้ได้อีก ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษ
ให้จำเลยสำหรับความผิดฐานกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีโดยใช้กำลังประทุษร้าย
ฐานบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืนและฐานทำให้เสียทรัพย์กระทงละหนึ่งในสามตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 และสำหรับความผิดฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ลัดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 คงจำคุกสำหรับความผิดฐานกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีโดยใช้กำลังประทุษร้าย 10 เดือน 20 วัน ฐานบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืน 10 เดือน 20 วัน ฐานทำให้เสียทรัพย์ 5 เดือน 10 วัน และฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ 33 ปี 4 เดือน รวมจำคุก 33 ปี 30 เดือน 20 วัน นับโทษจำเลยคดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3832/2544 ของศาลจังหวัดนนทบุรี รับของกลาง คำขออื่นให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานพยายามทำร้ายร่างกายเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 296 ประกอบมาตรา 80 จำคุก 2 ปี ความผิดฐานกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีโดยใช้กำลังประทุษร้าย จำคุก 6 เดือน ความผิดฐานบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืนกับความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษฐานบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืนซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี เพิ่มโทษในแต่ละกระทงหนึ่งในสาม ความผิดฐานพยายามทำร้ายเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ จำคุก 2 ปี 8 เดือน ความผิดฐานกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีโดยใช้กำลังประทุษร้าย จำคุก 8 เดือน ความผิดฐานบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืนจำคุก 1 ปี 4 เดือน ลดโทษให้ในแต่ละกระทงหนึ่งในสามแล้ว ความผิดฐานพยายามทำร้ายเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ คงจำคุก 1 ปี 9 เดือน 10 วัน ความผิดฐานกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีโดยใช้กำลังประทุษร้าย คงจำคุก 5 เดือน 10 วัน และความผิดฐานบุกรุกเคหสถานในเวลากลางคืน คงจำคุก 10 เดือน 20 วัน รวมจำคุก 1 ปี 25 เดือน 10 วัน นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 3 หรือไม่ เห็นว่า ได้ความจากคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 3 ที่มาเป็นพยานโจทก์ว่า ขณะที่ผู้เสียหายที่ 3 ขับรถจักรยานยนต์จอดตรงจุดเส้นกึ่งกลางถนนพลจันทร ผู้เสียหายที่ 3 ยืนล้อมรถจักรยานยนต์สายตรวจอยู่และใช้ไฟฉายทำสัญญาณกวักขึ้นลงเพื่อให้หยุดรถ แต่คนร้ายไม่ยอมหยุดรถ เมื่ออยู่ห่างประมาณ 10 เมตร ผู้เสียหายที่ 3 กระโดดหลบ จึงชนรถจักรยานยนต์สายตรวจ แต่ปรากฏว่าผู้เสียหายที่ 3 ให้การในชั้นสอบสวนตามบันทึกคำให้การกลับระบุว่า ผู้เสียหายที่ 3 ยืนอยู่ มิได้ยืนล้อมรถจักรยานยนต์ดังที่เบิกความแต่อย่างใดอันเป็นการแตกต่างกัน ทั้งสืบตำรวจตรีบรรดล พยานโจทก์อีกปากหนึ่งซึ่งมากับผู้เสียหายที่ 3 เบิกความว่า หลังจากที่พยานวิ่งไล่ตามรถยนต์กระบะของคนร้ายไป พยานได้ยินเสียงรถชนกัน เมื่อไปถึงถนนพลจันทรพยานเห็นรถจักรยานยนต์สายตรวจและผู้เสียหายล้มลง แสดงว่าพยานปากนี้ไม่เห็นเหตุการณ์ขณะที่รถชนกันย่อมไม่ทราบมาก่อนที่รถจะชนกันนั้น ผู้เสียหายที่ 3 ยืนล้อมรถจักรยานยนต์สายตรวจหรือยืนอยู่โดยไม่ได้ล้อมรถจักรยานยนต์สายตรวจ และไม่ปรากฏจากคำเบิกความของพันตำรวจโทคพงศ์ พยานโจทก์ด้วยว่าผู้เสียหายที่ 3 ได้ให้การหรือบอกพยานว่าก่อนที่รถจะชนกันผู้เสียหายที่ 3 ยืนล้อมรถจักรยานยนต์สายตรวจแต่อย่างใดด้วย ดังนั้นย่อมยังไม่อาจรับฟังได้ว่า ก่อนที่รถจะชนกันผู้เสียหายที่ 3 ยืนล้อมรถจักรยานยนต์สายตรวจตามที่ผู้เสียหายที่ 3 เบิกความ จึงต้องรับฟังตามคำให้การในชั้นสอบสวนของผู้เสียหายที่ 3 ว่า ผู้เสียหายที่ 3 ยืนอยู่บริเวณที่รถจักรยานยนต์สายตรวจจอดอยู่กลางถนน และเมื่อพิจารณาถึงการที่จำเลยขับรถจักรยานยนต์กระบะชนรถจักรยานยนต์สายตรวจ แม้ผู้เสียหายที่ 3 เบิกความว่า คนร้ายคือจำเลยขับรถจักรยานยนต์กระบะด้วยความเร็วประมาณ

80 กิโลเมตรต่อชั่วโมง และรถจักรยานยนต์สายตรวจกระเด็นไปไกลถึง 15 เมตร แต่ไม่ปรากฏในแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ ว่ามีการระบุจุดรถจักรยานยนต์สายตรวจล้มลงหลังถูกชนว่าอยู่บริเวณใด ที่จะบ่งชี้ว่าอยู่ห่างจากจุดที่ผู้เสียหายที่ 3 จอดรถจักรยานยนต์สายตรวจขวางถนนประมาณ 15 เมตร ตามที่ผู้เสียหายที่ 3 เบิกความ ทั้งสืบตำรวจตรีบรรดล ก็เบิกความว่าพยานเห็นผู้เสียหายที่ 3 ล้มลงอยู่ห่างจากรถจักรยานยนต์สายตรวจที่ล้มลงประมาณ 1 เมตร และผู้เสียหายที่ 3 ยังเบิกความว่า ผู้เสียหายที่ 3 กระเด็นตกจากรถจักรยานยนต์สายตรวจห่างจากจุดที่ยืนคร่อมรถจักรยานยนต์สายตรวจ แสดงว่าผู้เสียหายที่ 3 ล้มลงห่างจากจุดที่ผู้เสียหายที่ 3 จอดรถจักรยานยนต์ (จุดที่ผู้เสียหายที่ 3 จอดรถจักรยานยนต์ขวางถนนอยู่) ประมาณ 1 เมตร และห่างจากจุดที่รถจักรยานยนต์ที่ถูกชนล้มลงประมาณ 1 เมตร อันเป็นการบ่งชี้ว่า หลังจากรถจักรยานยนต์ถูกชนแล้วล้มลงจะอยู่ห่างจากจุดที่ผู้เสียหายที่ 3 จอดรถจักรยานยนต์สายตรวจขวางถนนอยู่ไม่น่าเกินกว่า 2 เมตร จึงเป็นการชนไม่รุนแรงนัก ดังนั้นที่ผู้เสียหายที่ 3 อ้างว่าจำเลยขับรถยนต์กระเบียดด้วยความเร็ว 80 กิโลเมตรต่อชั่วโมง แล้วชนรถจักรยานยนต์สายตรวจกระเด็นไปไกลประมาณ 15 เมตร อันเป็นการชนอย่างรุนแรงจึงไม่อาจรับฟังได้ เมื่อเป็นการชนไม่รุนแรงและจำเลยก็หาได้ขับรถยนต์กระเบียดกลับมาชนผู้เสียหายที่ 3 ขณะล้มลงอีกไม่ จึงยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหายที่ 3 จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องความผิดฐานนี้มานั้นชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้นแต่อย่างไรก็ตามการที่จำเลยขับรถยนต์กระเบียดชนรถจักรยานยนต์สายตรวจที่จอดขวางอยู่ก็เพื่อต้องการเปิดทางหลบหนีการจับกุมนั่นเองดังที่ผู้เสียหายที่ 3 ให้การไว้ในชั้นสอบสวนตามบันทึกคำให้การ ซึ่งจำเลยย่อมเล็งเห็นผลได้ว่าอาจทำให้ผู้เสียหายที่ 3 ที่ยืนอยู่บริเวณที่รถจักรยานยนต์ดังกล่าวจอดได้รับบาดเจ็บได้ จึงมีเจตนาทำร้ายผู้เสียหายที่ 3 เมื่อผลการตรวจร่างกายผู้เสียหายที่ 3 คงมีอาการปวดแสบแสบ 2 ข้าง และปวดขาข้างขวาถึงเท้า รักษาให้หายภายใน 7 วัน หากไม่มีโรคแทรกซ้อนตามผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ซึ่งอาการดังกล่าวยังถือไม่ได้ว่าผู้เสียหายที่ 3 ได้รับอันตรายแก่กาย การกระทำของจำเลยจึงมีความผิดฐานใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391 เท่านั้น หากใช่เป็นการพยายามทำร้ายร่างกายผู้เสียหายที่ 3 ตามที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยไม่ และความผิดดังกล่าวก็เป็นความผิดอย่างหนึ่งซึ่งรวมอยู่ในความผิดฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ตามฟ้องซึ่งมีโทษเบากว่า ศาลย่อมลงโทษความผิดฐานนี้ตามที่พิจารณาได้ความได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ประกอบมาตรา 215 และ 225 ศาลฎีกามีอำนาจแก้ไขให้ถูกต้องได้ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391 แต่เพิ่มโทษไม่ได้เนื่องจากเป็นความผิดลหุโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 94 ให้จำคุก 1 เดือน ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 20 วัน เมื่อรวมโทษจำคุกฐานกระทำความผิดและฐานบุกรุกตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์เป็นจำคุก 16 เดือน 20 วัน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

จินดา ปิ่นทะโชติ · เกษม เกษมปัญญา · สรรทศน์ เอี่ยมวรชัย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/>

